

ΗΛΙΑ Σ. ΠΑΠΑΛΑ, *Λογοτεχνικά μεταφράσεις, Εὐριπίδου α')* Ὀρέστης, Ἀθήναι 1971. β') *Ἡλέκτρα*, Ἀθήναι 1971. γ') *Φοίνισσαι*, Ἀθήναι 1971. δ') *Μήδεια*, Ἀθήναι 1971. ε') *Ἀλκηστis*, Ἀθήναι 1971. στ') *Ἑλένη*, Ἀθήναι 1972. ζ') *Ἴων*, Ἀθήναι 1972.

Ὁ συγγραφεὺς, ἔγκριτος φιλόλογος, εἶναι ἀπὸ μακροῦ χρόνου γνωστός διὰ τὸν ἔρωτά του πρὸς τοὺς ἀρχαίους δραματικούς. Ἐχει ἤδη ἐκδώσει εἰς λογοτεχνικάς μεταφράσεις ὅλα τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους, διὰ τῶν ἀνωτέρω δὲ μεταφράσεων συμπληροῖ τὴν παρουσίαν εἰς Νέαν Ἑλληνικὴν δέκα τεσσάρων δραμάτων τοῦ Εὐριπίδου. Αἱ μεταφράσεις τοῦ Παπαλά ἔχουν πάγιον τὸ σχῆμα. Εἰς λιτὸν πρόλογον 3—4 σελίδων ἀναλύει τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἔργου καὶ ἐρμηνεύει τὰ νοήματα καὶ τοὺς σκοποὺς οὓς ἐπιδιώκει διὰ τοῦ δράματος ὁ ποιητής. Ἀκολούθως εἰς σύντομον ἐκθεσιν ὑπομιμνήσκει τὰ μυθικὰ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐποικοδομεῖται τοῦ δράματος τὸ περιεχόμενον. Αἱ ἀποδόσεις τοῦ κειμένου εἶναι ἔμμετροι καὶ τὸ μέτρον ἀντίστοιχον τοῦ μέτρου τοῦ πρωτοτύπου, δωδεκασύλλαβος ἔναντι τοῦ ἰαμβικοῦ τριμέτρου καὶ ποικιλόρρυθμος εἰς τὰ χορικά. Ἡ στιχυργία τοῦ σ. διακρίνεται ἀπὸ ἄνεσιν, κτηθεῖσαν ἐκ πείρας ἤδη πολυετοῦς.

Π. Κ. Γ.

* *

ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΤΣΙΚΡΙΤΣΗ — ΚΑΤΣΑΝΑΚΗ, Α'. **Κρητικά ὀνόματα ἀπὸ παρωνύμια**, Μέρος Α', Α—Μ, Ἀθήνα 1972, σχ. 8, σελ. 80.

Ἡ συγγραφεὺς, γνωστὴ καὶ ἐκ προηγουμένου δημοσιεύματός της «Κρητικὰ ἐπώνυμα ἐξ ὀνομάτων φυτῶν καὶ ζώων», καταχωρίζει εἰς τὸ παρὸν ἔργον της πλῆθος οἰκογενειακῶν ὀνομάτων τῆς Κρήτης προελθόντων ἐκ παρωνυμίων. Ἡ συλλογὴ τῶν ὀνομάτων ἐγένετο δι' ἐπιμελοῦς ἀναδιφήσεως μαθητολογίων, καταλόγων πάσης φύσεως, παλαιῶν ἐγγράφων καὶ διαφόρων ἐτύπων καὶ μελετῶν, ὧν ὁ κατάλογος εἶναι ἐκτενής. Αἱ ἐπεξηγήσεις τῆς σημασίας τῶν μὴ ἐχόντων πρόδηλον τὴν προέλευσιν ὀνομάτων διὰ παροχής τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν καὶ ἡ ἐπιμαρτυρία ἐκ πλουσίας βιβλιογραφίας προδίδουν τὴν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἡ συγγραφεὺς εἰργάσθη διὰ τὴν ἐκπόνησιν τῆς χρησίμου αὐτῆς μελέτης, τῆς ὅποιας ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἐκδοθῇ καὶ τὸ Β' Μέρος.

Β'. **Striano—Suriano—Siriano**, Ἀθήνα 1972, σχ. 16, σελ. 7. Εἰς τὸ δημοσίευμα τοῦτο διευκρινεῖται ἐπὶ τῇ βάσει πλουσίας βιβλιογραφίας καὶ παλαιῶν ἐγγράφων (ἐτῶν 1301, 1271 καὶ 1585) ὅτι τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα εἶναι διάφορα ἀλλήλων μὲ συγγενῆ Ἑλληνικὰ Στριάνος (Ἰστριᾶνος), Σουριᾶνος καὶ Σουριᾶς καὶ Συριανός (καὶ Συρόπουλος).

Π. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

* *

Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ, **Χρυσᾶ Ἔπη**, Ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν προγόνων μας, Ἡράκλειον 1971, σχ. 8μ σελ. 124.

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ συναγωγὴν 28 τεμαχίων ἀρχαίων συγγραφέων, δημοσιευθέντων πρότερον εἰς ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα, πρὸς ἐκλαϊκευτικὴν διάδοσιν τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων μας προγόνων. Τὰ τεμάχια εἶναι εἰλημμένα ἐκ τῶν συγγρα-